

Posudek vedoucího diplomové práce
Pavel Morávek – Komplexní scénografické řešení: J.W. Goethe „FAUST I.“

Pavla Morávka po celou dobu studia zajímala zejména společenská a filosofická témata. Ještě jeden charakteristický rys má Morávkova práce. Závěrečným výstupem jeho scénografické práce je vedle dopracovaného projektu zároveň i scénograficko-režijním manuálem, jak se scénou zacházet.

Tento aspekt se objevuje ve všech jeho výsledcích. Ať už to byla dramaturgie románu Jiřího Weisse „Dům o tisících patrech“ nebo „Země mnoha jmen“ Josefa Čapka. Trochu jiný případ je jeho řešení „Vojčka“ Georga Büchnera. Tady řeší, stejně jako později ve Faustovi, i dramaturgii a typové obsazování herců. Jeho chápání práce scénografa je velmi komplexní.

Pozoruhodný je Morávkův výběr inspiračních zdrojů. Jsou mezi nimi prameny historické, literární a filosofické, nikdy výtvarné. Mezi jím sebrané materiály k Faustovi zaujme popis Slovinské inscenace z roku 2015. Poruhodné je spojení všech postav hry mimo Fausta do dábelkové Mefistovy suity.

Diplomant sesbíral informace o vývoji faustovských témat v evropské kultuře od bible přes řeckou a severskou mytologii k Novému zákonu a pozdně středověké interpretaci. Ke všem materiálům a citacím připojuje Morávek svou reflexi.

Důležitá je zmínka o románech Thomase Manna „Doktor Faustus“ a „Mistr a Markétka“ Michaila Bulgakova. Důkladnou znalost Bulgakova uplatnil v performanci studentů při křtu nynějšího třetího ročníku.

Velmi ho ovlivnily úvahy Jana Patočky o faustovské tematice. Všímá si také interpretace Václava Havla v jeho „Pokoušení“.

Z inspiračních zdrojů Pavla Morávka je nejzávažnější „Mefistův monolog“ brněnského Josefa Šafaříka z roku 1974. Morávek velmi sugestivně popisuje vliv, který měl na jeho koncepci. Morávka zaujala i „Lekce Faust“ Jana Švankmajera pro svou zřetelnou inspiraci českými reáliemi a loutkářskou tradicí. Důležitá je reflexe Sartrovi studie „Bytí a nicota“. Morávek dochází k depresivním závěrům, pokud jde o možnosti člověka smysluplně naplnit svou existenci. Všechny podklady důkladně analyzuje a vždy uplatňuje svůj pohled na problém. Celá diplomní práce je velmi přehledně a dobře strukturovaná.

Ve vlastní koncepci scénování Fausta vychází Morávek z prvního dílu. Původní interpretace Fausta byl vynálezce antropometrické soustavy identifikace L.A. Bertillon, tuto koncepci opustil a nahradil postavou tvůrce současných identikitů. Pátrání po identitách ostatních a ztráta identity vlastní je velmi nosná myšlenka. Popis hypotetické inscenace je dobrým podkladem pro dialog s režisérem, kterému dává dobrou příležitost na práci scénografa navazovat. Samozřejmě není jisté, zda se předpokládá ne asociace, vazby a dopad na diváky doopravdy dostaví, ale takto fundovaný koncept inscenace může fungovat. Řešení je velmi současné a rezonuje s existencionální frustrací současnosti.

Inscenace by technicky byla velmi náročná, ale realizovatelná.

Každý ze studentů, který v budoucnosti bude řešit Goethova Fausta, by měl prostudovat práci Pavla Morávka.

Práci doporučuji k obhajobě a navrhuji hodnocení „B“.

Prof. Jan Dušek